VLAK DO ZÁZRAČNÝCH SVĚTŮ 2

VELKÁ OBLAKOVÁ LOUPEŽ

P. G. BELL

Ilustrovala Flavia Sorrentino

Vlak do Zázračných světů

Velká oblaková loupež

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

P. G. Bell

Vlak do Zázračných světů 2 - Velká oblaková loupež – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VELKÁ OBLAKOVÁ LOUPEŽ

VLAK DO ZÁZRAČNÝCH SVĚTŮ 2

VELKÁ OBLAKOVÁ LOUPEŽ

P. G. BELL
Ilustrovala Flavia Sorrentino

EGMONT

Original title: *The Train to Impossible Places 2: The Great Brain Robbery*
First published in the UK in 2019 by Usborne Publishing Ltd.
Text copyright © Ty Gloch Limited, 2019
Cover and inside illustrations reproduced by permission of Usborne Publishing Limited.
Cover and inside illustrations by Flavia Sorrentino © Usborne Publishing Ltd, 2019
Cover type by Patrick Knowles © Usborne Publishing Ltd, 2019
Translation © Kateřina Stupková, 2020.

Vydalo nakladatelství EGMONT
v Praze v roce 2020 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 36943
Překlad Kateřina Stupková
Odpovědná redaktorka Tereza Nováková Tomášková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Martin Mráz
TS 14. První vydání
ISBN tištěné verze 978-80-252-4444-9
ISBN e-knihy 978-80-252-4884-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

www.albatrosmedia.cz
www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Theovi, který miluje příběhy.
Tenhle snad také.

1

ODPOČET

Suzy seděla v kuchyni u stolu a byla moc nervózní a nadšená na to, aby jedla. Místo toho posunovala vidličkou večeři po talíři sem a tam a toho večera už asi posté mrkla na hodiny. Překvapilo ji, že už je za pět minut sedm. Zbývalo jen pět minut.

„… a proto jsem se rozhodla poslat do školy e-mail," řekla její matka, usazená na židli vedle ní. Na vidličce měla napíchnutý kousek brokolice a při řeči s ní šermovala ve vzduchu. „Nikdy jsem se s takovým chováním nesetkala. A u učitele!"

„Hmmmf," přikývl důrazně Suzyin otec. Pusu měl plnou kuřete a talíř už skoro prázdný.

„Takhle si na Suzy zasednout," pokračovala její matka, „to není o nic lepší než obyčejná šikana. A já jim to taky povím."

„Mami, prosím," zasténala Suzy. „Prostě to nech být."

„Ne, nenechám to být, Suzy," namítla matka a namířila na ni brokolici. „A ty bys taky neměla. Musíš se takovým lidem postavit, nebo tě zašlapou do země."

Takoví lidé v tomhle případě znamenali učitele fyziky Marchwooda ze Suzyiny školy.

Fyzika byla Suzyinou velkou vášní a nic jí nedělalo větší radost než využívat jejích zákonů k tomu, aby odemkla možnosti světa kolem. Ale v poslední době si uvědomila, že svět je mnohem podivnější, než se jí kdy snilo, a díky tomu se její školní práce začala ubírat poněkud kreativnějším směrem. Pan učitel Marchwood tento vývoj neschvaloval a pozval si Suzy na „malé popovídání". Přizval k němu i Suzyinu matku, která byla po dlouhé směně v nemocnici unavená a netrpělivá. Když nad tím teď Suzy přemýšlela, to byla nejspíš jeho první chyba.

„Nechápu, co se s tvou prací děje, Suzy," pronesl Marchwood a opřel se lokty o stůl. V jeho kanceláři, která byla vmáčknutá v rohu jednoho ze školních skladů laboratorních potřeb, to bylo cítit lepidlem a formaldehydem a Suzy se ze všech sil snažila dýchat pusou. „Vždycky bývala bez chybičky, ale letos se ti to vážně vymklo z rukou. Opravdu jsi mě moc zklamala." Ta poslední slova nechal vyznít. Suzy na něj hleděla a nedělala si s tím hlavu.

„Ale všechny moje výpočty jsou správné, pane učiteli," řekla. „Dvakrát jsem je kontrolovala."

„Nezáleží na tom, jestli jsou správné, nebo ne," odpověděl, „pokud je špatně celý koncept, který se snažíš vypočítat. A když říkám, že je špatně, myslím tím, že je nemožný."

Suzyina matka mezi nimi těkala pohledem a očividně byla zcela zmatená. „Promiňte, pane učiteli, ale nejsem si jistá, co tím myslíte."

„Myslím tím, že nelze spolehlivě spočítat rychlost pohybujícího se vozu, pokud se v půlce cvičení rozhodnete změnit směr gravitace," odvětil učitel. „Gravitace takhle přece nefunguje."

„Ale co kdyby fungovala?" nadhodila Suzy.

„Nefunguje. To není možné." Učitel začal ve tváři trochu rudnout. „Tak jako nelze zkrátit čas cesty na nulu tím, že samotný čas zastavíte. To je směšné!"

„Ale jsou moje odpovědi špatně?" zeptala se Suzy poměrně klidně.

Marchwood se tu otázku očividně rozhodl přejít, když tu promluvila Suzyina matka. „No, pane učiteli? To je férový dotaz. Jsou špatně, nebo ne?"

Marchwood zčervenal ve tváři ještě trochu víc. „Možná ne," řekl. Další slova téměř vyplivl. „Technicky vzato nejsou, výpočty vypadají naprosto spolehlivě, ale..."

„Tak v čem je problém?" otázala se Suzyina matka. „Pokud odpovědi nejsou špatně, proč tady jsme?"

„Protože… protože…“ Tvář pana učitele Marchwooda zbrunátněla a zbarvila se skoro až do purpurova, zatímco na čele mu vyskočily pořádné krůpěje potu. „Protože ty problémy neřeší tak, jak se patří.“

„Ale ano, pane učiteli,“ oponovala Suzy. „Jen se snažím najít lepší způsob. Nebylo by jednodušší, kdyby gravitace vůz nezpomalovala? Nebo kdybyste se dostal na místo, kam míříte, ve stejný okamžik, kdy vyrazíte?“

„Ne!“ vyštěkl. „Tedy ano, samozřejmě. Ale fyzika má určitá pravidla! Nemůžeš je prostě porušovat!“

„Ale já je neporušuju,“ namítla Suzy. „Jen je trochu přenastavuju. Je to větší zábava.“

V tu chvíli začalo učiteli cukat oko a Suzy s matkou se konečně zvedly k odchodu. Došly k závěru, že v rámci fyziky se Suzy bude muset zábavy do budoucna vyvarovat.

Znovu se podívala na hodiny. Ještě tři minuty.

Vlastně panu učiteli nemohla mít za zlé, že se rozzlobil, věděla, že to není nic pěkného, když vám někdo obrátí naruby váš dokonale rozumný pohled na svět. Koneckonců se jí před dvěma měsíci stalo právě tohle, když se v noci vzbudila a našla doma trolla, který tam stavil koleje. Železnice byla zkratkou pro Zázračný poštovní expres, vysokorychlostní poštovní vlak, který doručoval balíčky po celé Unii Zázračných světů, tedy po svazu fantastických říší, ve kterých běžné zákony fungovaly jen velmi zřídkavě. Nejdřív ji sa-

motná existence tohoto vlaku urážela, ale cestou ze zmrzlých Soumračných pustin přes strašidelné hlubiny Topazových úžin až do samotného srdce Měsíce se naučila přizpůsobovat svá očekávání. Fyzikální zákony tu nefungovaly špatně – to ani náhodou, pomohly jí i celé posádce vlaku uniknout jisté záhubě (a to ani nezmiňujeme armádu oživlých soch) – ale také tu nefungovaly jako jednoduché odpovědi na všechny otázky života, jak si kdysi myslela.

A právě proto si nemohla pomoci a musela si přát, aby pan učitel prokázal, že má alespoň kapku představivosti – byla si jistá, že by pak oba byli šťastnější.

„Jakmile dojíme večeři, pošlu ředitelce e-mail," řekla Suzyina matka a konečně kousla do brokolice. „Její učitelský sbor se vymkl kontrole. Musí zjednat pořádek."

„Mami, prosím, budeš ji jen otravovat."

Suzyin otec spolkl poslední sousto, odstrčil talíř stranou a začal o sebe bubnovat konečky prstů. Suzy to gesto znala – znamenalo, že se bude snažit matku uklidnit. Když byl jeden z dobrých dní, povedlo se mu to, aniž to poznala. Ve špatný den ale vždycky všechno jen zhoršil. Suzy se obrnila.

„Myslím, že ze všeho nejdůležitější je," pronesl, „jak to celé vnímá Suzy." Obrátil k ní protáhlý bledý obličej. „Suzy? Jak jsi to celé vnímala?"

„Jsem v pohodě, tati. Fakt."

Poslední dvě minuty!

Přikývl, aby dal najevo, že ji poslouchal a že pochopil. „A řekla bys nám, kdyby tě ve škole cokoli trápilo?“

„Vždyť víš, že jo,“ odpověděla a byla ráda, že nemusí lhát. To, co ji trápilo, se školou nijak nesouviselo.

„Samozřejmě, že ji to trápí,“ namítla matka. „Copak sis nevšiml, jak je poslední dobou nesoustředěná? Sotva něco snědla, podívej.“ Zamračila se na její talíř, jako by snad jídlo bylo učitelovým komplicem. Suzy nabodla kousek kuřete vidličkou a chystala se ho sníst, ale soustředila se pořád jen na čas a sotva cítila jeho chuť.

Protože dneska, po dvou měsících čekání a doufání, se měla vrátit do Unie Zázračných světů. A podle zlatě olemované pozvánky, kterou ukryla ve svém pokoji, měla být „připravena k vyzvednutí“ přesně v sedm hodin. Netušila, kdo ji vyzvedne nebo jak to provedou, ale nemohla se dočkat, až to zjistí.

Jedna minuta!

Byla tak nadšená, že se jí třásly ruce, takže vidličku zase položila. Její matka naštěstí nedávala pozor, takže si toho nevšimla.

„Fyzika byla vždycky předmět, ve kterém Suzy vynikala,“ pokračovala. „Tak proč se její známky během posledních pár měsíců tak zhoršily? V žádném dalším předmětu se to nestalo. Odmítám uvěřit, že je to jen náhoda.“

Otec dál bubnoval prsty o sebe. „Možná by potřebovala nějaké kreativní vyžití.“ Zase se otočil k Suzy. „Je to tak, zlato? Máš pocit, že tě ve škole omezují?“

„Hmmm?“ zamručela Suzy, která ho vlastně neposlouchala. „Jo, jasně. Nejspíš.“

Třicet vteřin…

„Tak tady to máš, vidíš?“ prohodil její otec. „Říkal jsem ti, že jsme jí neměli dovolit, aby nechala hry na housle.“

„Sousedi se přestěhovali až do Gdaňsku, aby tomu zvuku utekli,“ vyštěkla matka. „A každopádně jí tehdy bylo šest. Teď je jí jedenáct.“

Deset, devět, osm…

Matka prošpikovala další kousek brokolice. „Ne, Calume,“ pronesla. „Vím, že to možná zní bláznivě, ale děje se něco divného. Cítím to.“

Suzyin otec otevřel pusu, aby odpověděl, ale vyšlo z něj jen obrovské zívnutí. Bez dalšího slova se překotil dopředu na stůl a tvrdě usnul. Suzy i její matka zalapaly šokovaně po dechu, ale zatímco Suzy vyskočila na nohy, matka se na židli zakymácela. Vidlička jí vyklouzla z ruky a Suzy měla tak akorát čas, aby dala stranou talíř, než i ona padla obličejem na stůl. Během několika málo vteřin začali oba rodiče hlasitě chrápat.

„Pane jo,“ prohodila Suzy. „To byla rychlovka.“

„Líbilo se ti to?“ ozval se za ní hrubý hlas. „Trochu jsme naše uspávací kouzla vyšperkovali. Teďka řádně nakopávaj.“

Suzy se otočila k malému boulovitému stvoření, které se štrachalo z chodby do kuchyně. Mělo netopýří uši, obrovský nos a na sobě ušmudlanou kombinézu. Zastavilo se před Suzy a mrklo na ni. „Dycky jsi byla tak vysoká, nebo jsi ňák vyrostla?“

Suzy se široce usmála a vrhla se stvoření kolem krku. „Fletchi!“ Zvedla ho do náruče a pořádně ho zmáčkla. „Chyběl jsi mi.“

„Ale nech toho,“ zamumlal, ale nijak se ji nesnažil odstrčit. Konečně ho postavila zpátky na nohy. „To sou všicky lidi takový citlivky?“

„Jen když nás fakt těší, že někoho vidíme,“ odpověděla.

„Pf!“ vyprskl Fletch. „Tak to jsem fakt rád, že jsem troll.“ Odfrkl si. „Seš připravená?“

„Skoro,“ řekla. „Jen se potřebuju převléknout. Nemohla jsem to udělat, když byli naši vzhůru. Moc by se vyptávali.“

„No tak pohni,“ zabrblal Fletch. „Nemůžem dorazit pozdě.“

Suzy udělala pár kroků ke dveřím, ale nakonec ji bodnutí viny přimělo zaváhat.

„Copa’ to děláš?“ zeptal se Fletch, když se vrátila zpět ke stolu.

„Jen se loučím,“ vysvětlila Suzy, když se sehnula, aby nejdřív na mámino a pak tátovo čelo vlepila rychlou pusu. „Vím, že budou v pohodě, ale nezdá se mi úplně fér nechat je tu takhle.“

„No, já je s sebou teda fakt neberu,“ zabručel Fletch a vzal si kuřecí paličku z matčina talíře. „Probudim je, až budem na-

zpátek. A teďka sebou hoď. Ne každej den člověka pozvou na královskou recepci. Nechcem, aby na nás Jeho Výsost čekala."

A to stačilo, aby se Suzy zase usmála a vyběhla z kuchyně.

Batoh měla zabalený a připravený pod postelí. Vytáhla ho a rychle zkontrolovala jeho obsah. Měla tam lahev na vodu, notes, propisku a malou lékárničku. Ale ze všeho nejdůležitější byla veliká kniha, vázaná v tmavě červené kůži.

Potah byl poškrábaný a plný důlků, na deskách se skvělo pár pořádných řezů, ale název vyražený zlatým písmem byl pořád čitelný: *Vědění: Návodná příručka pro pracovníky Zázračných poštovních služeb*. Vytáhla ji a otevřela na první straně, kde bylo ručně psané věnování:

Drahá Suzy,
z nikoho se nikdy nestal pošťák, aniž by svíral výtisk *Vědění* v ruce, takže ti posílám svůj. Vezmi si ta slova k srdci a ona tě nikdy nezklamou. Navíc je to kniha dost tlustá na to, abys ji mohla využít jako štít proti thrippijským lučištníkům (pokud bys náhodou přemýšlela, proč vypadají desky takhle). Uvidíme se brzy!

S pozdravem
Wilmot

Suzy se nad těmi slovy jako vždycky usmála. Stejně jako Fletch byl i Wilmot troll. Taky to byl její šéf – poštmistr Zázračného poštovního expresu – a nejlepší kamarád. A během uplynulých dvou měsíců jí chyběl víc než kdokoli jiný. Ta kniha se stejně jako veškerá její korespondence se Zázračnými světy jako kouzlem objevila jednoho rána na jejím prahu, nejspíš nějakým dálkovým zaklínadlem. Věděla, že nemohla být doručena osobně, protože expres nebyl v provozu. Ale to všechno se mělo změnit…

Prolistovala knihu, dokud nenašla pozvánku, kterou založila doprostřed, aby se nepomuchlala. Byla vytištěná na tuhém krémovém papíru a ozdobným písmem plným kudrlinek na ní stálo:

Vrátila knihu i pozvánku do tašky a odspěchala k šatníku. Rozrazila dveře dokořán.

Byl nacpaný zimními kabáty, starými svetry a botami, ale ona se natáhla skrze ně a šmátrala tak dlouho, dokud nedosáhla na ramínko, které pověsila na tajný háček úplně vzadu. Našla ho a vytáhla z šatníku uniformu z elegantní červené plsti a třpytivého zlatého brokátu. Z rukávu dlouhého kabátu sebrala smítko a přejela palcem přes písmena na odznaku, připnutém na klopě:

Zázračný poštovní expres
zástupce poštmistra

Rychle se převlékla a chvilku si vychutnávala ten pocit, že má na sobě konečně svou oficiální poštovní uniformu. Bylo to vážně báječné – uniforma sestávala z černých kalhot se zlatými paspulkami podél švů, bílé košile s červenou vestičkou a těžkého rudého kabátu až ke kolenům. I na kabátci byla stejná zlatá paspulka jako na kalhotách, velké kulaté zlaté knoflíky, na nichž se skvěl vyražený erb Zázračných poštovních služeb, a taky uspokojivě obrovské kapsy. K uniformě patřila i červená čapka s černým kšiltem a samozřejmě taky vysoké černé boty. Po chvíli rozmýšlení nechala boty v šatníku a místo nich si nazula tenisky, které měly jasně červenou barvu, takže se alespoň hodily ke kabátci. Byly roz-

hodně pohodlnější, a protože toho během své poslední návštěvy Zázračných světů spoustu naběhala, hlavně o život, napadlo ji, že by se mohly hodit.

Rozhodně je to takhle lepší než v pyžamu a pantoflích, pomyslela si, když se na sebe podívala do zrcadla.

Sotva si stačila tenisky zašněrovat, když se ozvalo klepání na dveře a Fletch vešel dovnitř, aniž čekal, až ho někdo vyzve.

„Seš připravená vyrazit a stát se pošťačkou?“ zeptal se.

Suzy si hodila přes rameno batoh a zakřenila se na něj od ucha k uchu. „Rozhodně,“ přikývla.

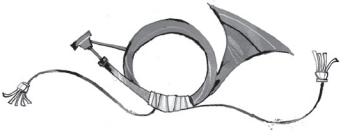

Suzy cítila, jak jí žilami koluje nadšení, když vyrazila za Fletchem dolů po schodech a dál chodbou… k přístěnku pod schody.

„Tak jsme tu,“ řekl.

„Cože, my jdeme sem?“ zeptala se překvapeně. Přístěnek byl malý a stísněný, plný čisticích prostředků a pavouků. Nebo aspoň *býval* – protože když Fletch otevřel dveře, Suzy uviděla temný prostor, připomínající jeskyni, který byl velký jako tělocvična u nich ve škole. Osvětlovala ho lampa stojící na starobylé drezíně – jednoduché obdélníkové plošině na kolech, poháněné pumpovým ramenem uprostřed – která

zase stála na kolejích ubíhajících do temného ústí tunelu kdesi před nimi.

„Uďál jsem pár úpraviček," poznamenal Fletch a vyrazil k drezíně. „No dyť to znáš."

Fletch byl mezidimenzionální inženýr trollí železnice a jeho úkolem bylo pokládat nové koleje, kdykoli to bylo potřeba. Někdy to znamenalo vmáčknout je i vlaky, které po nich jezdily, do prostorů, kam se nikdy vejít neměly. V takových případech bylo třeba trochu popostrčit a popotáhnout místní dimenzi.

To všechno bylo možné díky zmatice, podivné směsi vědy a magie, která se skrývala v srdci většiny trollí technologie.

„Alespoň jsi tím tentokrát nezabral celou chodbu," řekla Suzy a vyskočila spolu s ním na drezínu.

„No jo," opáčil, „se snažim bejt diskrétní." Odbrzdil drezínu a vozík začal uhánět vpřed k ústí tunelu. „Příští zastávka: Trollville," řekl Fletch a mrkl na ni.

Suzy projelo vzrušené zachvění od čapky až po tenisky. Po dvou měsících se konečně vracela do Unie Zázračných světů. Expres i její přátelé už čekají.

2

VELKÁ BRZDA

Temnotou tunelu vyl chladný vítr, tahal Suzy za vlasy a nutil ji k slzení.

Pohánět drezínu bylo těžké. Suzy a Fletch stáli proti sobě na opačných koncích vozidla a dívali se na sebe přes pumpu uprostřed, která vypadala trochu jako houpačka. Suzy jela pozadu, ale pořád se ohlížela přes rameno, aby zjistila, kam mají namířeno.

„Ale no ták," zakřičel Fletch, aby přehlušil kvílení větru, „tak se do toho trošku vopři!"

„Já se snažím!" křikla na něj Suzy.

Kdykoli Fletch stáhl dolů svou stranu pumpovací páky, ta její vyjela vzhůru a ona si musela stoupnout na špičky a celou svou vahou se za ni zavěsit, aby zase klesla. Nebylo to

jednoduché, ale měla pocit, že s Fletchem kloužou realitou nezměřitelnou rychlostí, a nedařilo se jí potlačit radostné mravenčení, které jí přeběhlo po páteři, až se jí postavily chloupky na pažích.

Věděla, že ten tunel je něco jako červí díra – zkratka předivem, které tvořilo realitu jako takovou, a také součást komplexní sítě, která propojovala každý kout Unie Zázračných světů. Po celém světě žily tisíce vědců, kteří strávili roky tím, že se snažili přijít na to, jestli je něco takového vůbec možné. A Suzy teď jednu červí díru měla přímo u nich doma v přístěnku pod schody. Té myšlence se nahlas zasmála.

„Neplejtvej dechem a pěkně pumpuj," zabručel Fletch, ale hned pod povrchem jeho obvyklého úšklebku číhal úsměv. „Už jsme skoro tam!"

Vyřítili se z tunelu přímo do změti špinavě žlutých průmyslových budov, které představovaly svrchní vrstvu Trollville. Trollí hlavní město nebylo jen město – byl to obrovitánský most, který se táhl nad nezměrnými hlubinami kamenité rokle. Horní strana mostu známá jako Líc byla domovem administrativních a průmyslových čtvrtí, díky kterým trollové získali svou reputaci – komíny čadily, jeřáby se otáčely v ladných piruetách a tucty vlaků supěly tam a zpátky

po dlouhých kilometrech kolejí, které ubíhaly středem města jako ocelová řeka.

Suzy byla blahem bez sebe, že to tu zase vidí. Živou a nepředvídatelnou atmosféru města při své minulé návštěvě sotva zakusila, ale od té doby na ni nemohla zapomenout. Přemýšlela, jestli dostane šanci navštívit taky Rub – obytnou čtvrť, kde žil Wilmot a která se krčila pod mostem nad hlubokou propastí, ze které se točila hlava.

Fletch zavřel oči a zhluboka nasál vzduch svými ohromnými nozdrami. „Ach, no tos nečuchala!“ zvolal a chlupy v nose mu zacukaly. „Nikde v celý Unii to nevoní jako tady. Jednou tendleten vzduch začnu stáčet do lahví, to ti povidám.“

Suzy začichala. Vzduch v Trollville byl cítit kouřem a motorovým olejem se slabým náznakem banánů. Nebylo to nepříjemné, ale nedovedla si představit, že by tenhle pach chtěl pořád cítit kdokoli jiný než trollové. Pak se zamyslela, co musí asi Fletch cítit v jejím vlastním světě – nejspíš olej na smažení, čerstvě vyprané prádlo a mamčin jasmínový parfém – a rozhodla se, že to vlastně asi není tak zvláštní myšlenka. Doma je doma a hodí se mít ho pořád nablízku.

Myšlenky na domov rychle zmizely, když se kolej, po které drezína uháněla, oddělila od ostatních a zanořila se hlouběji do města. Obtáčela se kolem ulic na nejnižší úrovni a nutila je zpomalit. Tohle byla část Trollville, kterou Suzy nikdy

předtím neviděla. Po obou stranách ulice se tyčily řadové domky, jejichž zdivo bylo vydrhnuté, až svítilo čistotou, a mezi balkony se táhly šňůry vlaječek. Ulice byly plné trollů v tom nejvybranějším oblečení, ale pak se dav rozestoupil, aby mohla jejich drezína projet. Suzy viděla slunečníky a směšně vysoké cylindry, některé vyrobené snad z komínových rour. Na dlažbě stály dlouhé stoly, které se prohýbaly pod hromadami jídla. Na každém rohu se srocovali pouliční umělci, vyzbrojení nástroji, které vypadaly jako smontované ze šrotu, a jejich hudba se mísila do radostné směsice pískání, houkání a břinkání. Vypadalo to jako ten největší pouliční večírek, který kdy Suzy viděla.

„Pane jo," pronesla, „netušila jsem, že budou oslavy tak velké."

„Ne?" Fletch se zatvářil překvapeně. „Expres je nejslavnějšejší vlak v celejch Trollích teritoriích, děvče, a neuvádíme ho do provozu každej den. Král vyhlásil svátek po celym městě. Všicky do toho jdou po hlavě."

To možná vysvětlovalo, proč se za ní otáčelo tolik hlav, když měla na sobě svou novou poštovní uniformu, pomyslela si Suzy. Bylo to trochu zvláštní, být středem tolika pozornosti, ale aspoň všichni vypadali, že mají radost, že je vidí. Zvedla ruku a zamávala do davu. Mnoho z nich její mávání radostně opětovalo.

„Míň mávat, víc pumpovat," zabručel Fletch.

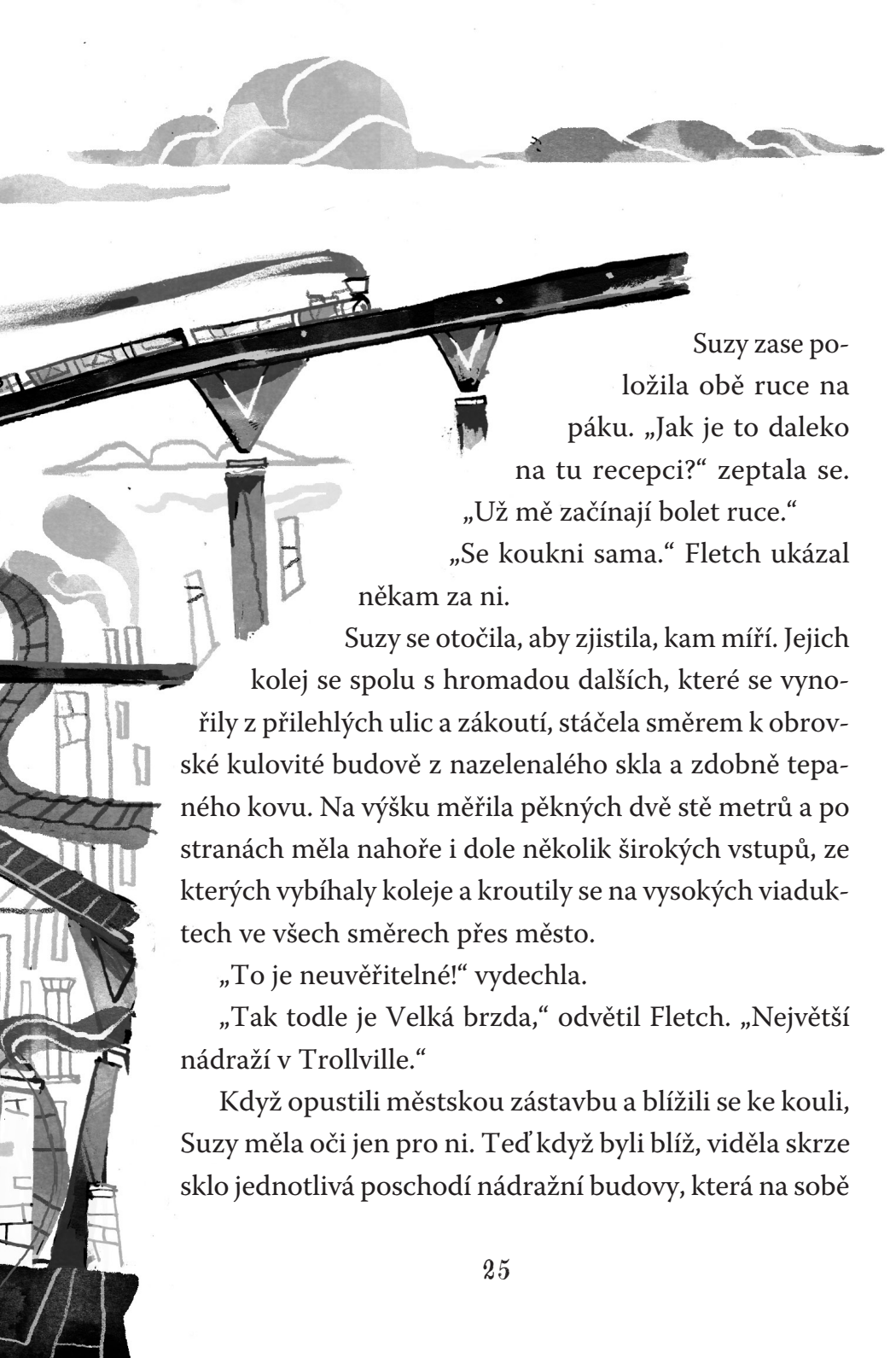

Suzy zase položila obě ruce na páku. „Jak je to daleko na tu recepci?“ zeptala se. „Už mě začínají bolet ruce.“

„Se koukni sama.“ Fletch ukázal někam za ni.

Suzy se otočila, aby zjistila, kam míří. Jejich kolej se spolu s hromadou dalších, které se vynořily z přilehlých ulic a zákoutí, stáčela směrem k obrovské kulovité budově z nazelenalého skla a zdobně tepaného kovu. Na výšku měřila pěkných dvě stě metrů a po stranách měla nahoře i dole několik širokých vstupů, ze kterých vybíhaly koleje a kroutily se na vysokých viaduktech ve všech směrech přes město.

„To je neuvěřitelné!“ vydechla.

„Tak todle je Velká brzda,“ odvětil Fletch. „Největší nádraží v Trollville.“

Když opustili městskou zástavbu a blížili se ke kouli, Suzy měla oči jen pro ni. Teď když byli blíž, viděla skrze sklo jednotlivá poschodí nádražní budovy, která na sobě

byla naskládána jako vrstvy obrovitánského svatebního dortu.

A *pohybovala se*.

Suzy zapomněla na pumpování a jen užasle zírala, když se jedno poschodí někde uprostřed koule začalo pohybovat jako velikánský otočný stolek. Bylo plné vlaků, všechny stály lokomotivou směrem ke sklu, a když byl ten pravý namířený k jednomu z výjezdů, otáčení ustalo. O chvilku později už vlak vystřelil z nádraží jako kulka z pistole a se skřípěním se řítil pryč po jednom z viaduktů. Během několika vteřin zmizel kdesi v dálce.

„Pane jo!“ zasmála se Suzy.

„Hezky drž bulvy ve vočních důlcích a ruce na pumpě,“ prohodil Fletch. „Samotnej to tu neutáhnu.“

Na okamžik je zahalila temnota, když drezína vjela jedním z nejníže položených vstupů do koule.

Jako by vklouzli přímo do obřího motoru. Suzy málem znovu pustila madlo, aby si zakryla uši. Vzduch byl rozpálený a plnil ho sbor syčení a pískotu vlaků, které odfukovaly na nástupištích všude kolem. Nástupiště a koleje paprskovitě vybíhaly ze středu koule, kde stál obrovský železný pilíř, dvakrát širší než Suzyin dům, a podpíral všechna vyšší patra. Drezína dojela až k němu a prosvištěla vstupem u jeho základny do rozlehlé kruhové místnosti, kde Fletch zatáhl za brzdu tak prudce, že kdyby se Suzy nedržela madla, nej-

spíš by se pěkně proletěla. Odhrnula si z tváře pramen vlasů a zamračila se na něj.

„Na královskou recepci, že?“ ozval se hlas.

Suzy se rozhlédla. O zeď se opírala mladá trollka v zeleno-bílé nádražní uniformě a u rtů si přidržovala malý megafon. Na stěně za ní byl připevněn řídicí panel, plný blikajících tlačítek.

„Jak jste to uhodla?“ zeptal se Fletch.

„Pošťácká uniforma je dost jasná nápověda,“ vysvětlila trollka. Vylezla po schůdcích, které stály před panelem, aby dosáhla až na tlačítko úplně nahoře. Dveře místnosti se zavřely a za chvění a skřípotu ozubených koleček v ní začala naše trojice stoupat.

Trollka zase rychle slezla po schůdcích dolů, pak je složila a postavila stranou. „Jo, jo, dneska tam nahoru vozím lidi celé odpoledne,“ řekla. „Vypadá to pořádně načančaně.“

Výtah se konečně s trhnutím zastavil. „Nejvyšší patro,“ ohlásila trollka. „Nástupiště devadesát dva. Krátkodobé parkování. Užijte si raut.“ Pak pozvedla čapku na pozdrav, takže Fletch a Suzy začali zase pumpovat a vyjeli ze dveří ven.

„Jémináčku,“ vydechl Fletch a s obdivem v očích se rozhlédl. „Maj tu teda ale pěkný krasavice, koukej!“ Nástupiště byla tady na vrcholku koule kratší, takže tu nebylo dost prostoru pro dlouhé osobní vlaky, kterými byla přecpaná nižší patra. Místo toho tu stála sbírka lokomotiv, pěkně ná-

razník k nárazníku. Většina neměla ani vagony a Suzy hádala, že to jsou železniční ekvivalenty luxusních sporťáků. Měly sytě rudé a zlaté odstíny a zdobily je nejrůznější propracované trubky, setrvačníky a v jednom matoucím případě i křídla.

„Funící ďábel číslo tři!“ vyhrkl Fletch a zdálo se, že neví, kam se dívat dřív. „A Telfordskej tahač klasik! No pane jo.“

Drezína se konečně zastavila a nárazníkem se při tom otřela o maličkou lokomotivu s otevřenou střechou, která vypadala jako kočár poháněný párou.

Než mohli Suzy s Fletchem seskočit na nástupiště, objevil se troll ve středním věku ve zlatém fraku a bílé napudrované paruce, který je uvítal krátkou úklonou. Dvořan, hádala Suzy. Z nějakého důvodu měl špičku nosu zploštělou a nablýskanou jako ohlazený kámen.

„Jste zástupkyně poštmistra Suzy Smithová?“ zeptal se.

„To jsem,“ přisvědčila Suzy hrdě.

„A vy jste mezidimenzionální inženýr Fletch?“

„Jo,“ přikývl.

Dvořan po nich střelil pohledem. „Mohu vidět vaše pozvánky, prosím?“

Suzy setřásla z ramen batoh a vylovila z něj pozvánku. Fletch se mezitím ponořil do kapes své uniformy a vytáhl pořádně pomuchlanou kartičku, kterou bylo pod skvrnami od oleje sotva poznat. „Je řádně zcestovalá,“ houkl. „Jako já.“

Dvořan přijal obě pozvánky, ačkoli tu Fletchovu držel jen opatrně ve dvou prstech co nejdál od sebe. Po chvíli zvažování řekl: „Na pozvánce jasně stojí, že je vyžadován formální oděv, pane. A já se obávám, že vaše nynější odění je trochu…“ Sevřel rty. „Obyčejné.“

Suzy se nechtělo věřit tomu, co slyší, a ačkoli ta slova nebyla mířena na ni, zrudla hněvem i rozpaky. Fletch se však k jejímu překvapení jen zasmál.

„Rád bysem viděl, jak v tomdle pěkňoučkým voblečku razíte průchody realitou,“ řekl. „Ale klid, přines jsem si voblek.“

Rozepnul si kombinézu a vykročil z ní ven. Suzy jen zírala. Měl na sobě oblek s jehlovým proužkem, kdysi černý, teď už světle šedý a oblýskaný věkem. Lokty byly zazáplatované a jedno z ramen měl Fletch vyspravené modrou nití. Každopádně vypadal vyfešákovaněji, než ho Suzy kdy viděla.

„Bude to stačit?“ zeptal se a trochu se zakroutil. „Nosim ho všude, na svatby, pohřby. Slyšení u soudu.“

Dvořan ho sjel pohledem od hlavy k patě a odfrkl si. „Tento oblek bude vhodný. Kdybyste mě nyní ráčili následovat, Jeho Výsost a ctihodní hosté již čekají, až je poctíte svou milou společností na banketu na nástupišti sto.“ A aniž čekal na odpověď, otočil se jako na obrtlíku a odkráčel s placatým nosem zvednutým k obloze.

„Nechce se mi věřit, jak hrubě se k tobě choval!“ zasyčela Suzy, když s Fletchem vyrazili za ním.

„Ale, todlecto za povyk nestojí," zašeptal Fletch. „Vo snobech si jeden musí pamatovat, že se dycky bojej, esli náhodou v něčem nejseš lepčí než voni. A většinou v tom maj pravdu."

Když se nad tím zamyslela, cítila Suzy, jak ji vztek pomalu opouští, ale upřímně doufala, že král bude milejší než jeho poddaní.

Následovali dvořana po nástupišti a pak nahoru po schodech na můstek, který se jako prstenec táhl nad celým patrem. Tam už byla spousta hostů, všichni ve svátečním a všichni mířili stejným směrem.

„Udělejte místo!" křičel dvořan. „Udělejte místo pro osobní hosty Jeho Veličenstva!"

Suzy se omluvně usmívala na ty, kteří si šeptali a zírali na ni, když je míjela. Většinou to byli trollové, ale našlo se i pár dalších bytostí. Suzy uviděla trojici tvorů, kteří vypadali jako kočky, měli dokonce i fousky a ocásek, taky vysoké stvoření podobné modrému plameňákovi v neuvěřitelně propracovaném klobouku a hejno víl s obsidiánově černými křídly, které se vznášely na jednom místě jako kolibříci. Došlo jí, že se sem museli sjet ze všech pěti koutů reality. K jejímu vzrušení se tak přidala i kapka nervozity.

Dav cestou houstl a houstl, až se na vrcholku schodů vedoucích k nástupišti sto proměnil v zašmodrchaný uzel.

„Co to má znamenat?" pronesl dvořan, když se snažil probojovat skrz ně. Suzy přitáhla lokty k tělu a šla mu přímo

v patách s Fletchem v závěsu. „Překážíte v cestě!“ křičel dvořan. „Stráže? Proč tady všichni ti lidé čekají?“

Vynořili se z davu přímo před dvěma trollími strážci v nablýskaném brnění s vysokými zlatými holinami, kteří blokovali přístup ke schodišti. Byli vyzbrojeni dlouhými tyčemi ze zprohýbané mosazi, které byly na jednom konci rozšířené a až znepokojivě připomínaly raketomety. Suzy doufala, že jsou jen ceremoniální.

Malou lidskou postavičku v perleťově bílém obleku, která před nimi stála, rozhodně neděsili. Suzy mu neviděla do tváře, ale založené ruce a narovnaná záda jí prozradily, že se zlobí.

„Promiňte, pane,“ řekl jeden ze strážných, „začneme lidi pouštět dovnitř, jakmile přesvědčíme tohoto mladíka, aby odešel.“ Znaveně kývl k postavičce, která nespokojeně zafuněla.

„Nikam nepůjdu, dokud se znovu nepodíváte na seznam hostů!“ pronesl mladík. „Copak nevíte, kdo jsem?“

Suzy překvapeně zamrkala. *Ona* tedy rozhodně věděla, kdo to je – poznávala to trošku nosové kničení v jeho hlase ze své poslední návštěvy v Unii, kdy k ní promlouval ze sněžítka. V lidské podobě ho viděla teprve podruhé. „Fredericku?“ pronesla. Otočil se k ní. Rozhodně to byl Frederick, bledý se špičatou tváří a špinavě blond vlasy.

„Suzy!“ vykřikl. „Jsi tady! Pověz jim to!“

„Co jim mám říct?“ zeptala se.

„Aby mě pustili dovnitř, samozřejmě," řekl. „Zdá se, že se to s mojí pozvánkou nějak zamotalo."

„Je to pravda?" zeptal se dvořan strážného, který předtím mluvil.

„Ten mladý muž žádnou pozvánku nemá, pane," vysvětlil strážný.

„Vždyť to říkám," namítl Frederick. „Pošta ji očividně musela ztratit nebo tak."

„Byly poslány přímo do vlastních rukou, kouzlem," řekl dvořan. „Sám jsem na jejich rozeslání dohlížel."

Frederick se začervenal, ale Suzy nepoznala, jestli vzteky nebo rozpaky. „Ale vždyť mě přece *museli* pozvat! Jsem hlavní knihovník Slonovinové věže!"

Po těch slovech mnoho lidí stojících kolem hněvivě zasyčelo. Frederick se zatvářil zklamaně a Suzy v jeho očích zahlédla jiskru neklidu. Cítila se stejně nervózně – co se to tu dělo? Věděla, že Frederick umí být otravný, ale v jádru to byl dobrý člověk. Pomohl jí zachránit Unii.

„Pak tedy nevím, proč jste vůbec pozvánku očekával," pronesl dvořan. „Teď tu přestaňte překážet, nebo vás strážní budou muset vyvést." Oba strážci udělali krok vpřed, byli připraveni jednat, a v tu chvíli se Suzy rozhodla.

„Nechte ho projít," pronesla.

Frederick vypadal šokovaně, ale v žádném případě ne tolik jako dvořan, který je přivedl.

„To rozhodně nepřipadá v úvahu!“

„Proč?“ zeptala se. „Jsem si jistá, že králi nebude vadit, když si přivedu hosta.“

Přes dvořanovu tvář přeletěl výraz jen tak tak skrývané hrůzy. „To nemůžete! Bylo by to proti pravidlům!“ Popadl ji za ruku a snažil se ji odtáhnout ke schodům. „Pojďte se mnou!“

„Ne.“ Suzy vypáčila paži z jeho sevření. „Bez Fredericka nikam nepůjdu.“

Mezi přihlížejícími proběhla vlna pobouřeného šepotu.

„S tím nejhlubším možným respektem, madam,“ pronesl dvořan, který se ze všech sil snažil udržet hlas pod kontrolou, „musím trvat na tom, abyste tu toho chlapce nechala a následovala mě.“

„Co se stane, když to neudělám?“ Suzy si založila ruce na hrudi a doufala, že na ní není vidět nervozita. Bude z toho mít potíže? Věděla jen, že Frederick potřebuje její pomoc, a to stačilo, aby si postavila hlavu.

„Pokud ne…? Ale to musíte!“ Dvořan s narůstajícím neklidem spráskl ruce. „Jeho Výsost nemůže pokřtít nový expres, aniž by byli přítomni všichni členové posádky!“

Suzy cítila, že se jí vrací špetka sebevědomí. „Pak to vypadá, že bude spousta lidí opravdu hodně zklamaných,“ řekla. A jen aby samu sebe utvrdila, popadla Fredericka za ruku a propletla si s ním prsty. *Tak*, pomyslela si. *Teď jsme nerozdělitelní.*

Frederick na ni civěl se směsí šoku a obdivu. Dvořan mezitím skřípal zuby.

„Možná…," začal.

„Ano?" zeptala se Suzy. „Možná co?"

„Možná by při této příležitosti," začal, „bylo možné zařídit, aby se mohl tento mladík také zúčastnit. Jako váš doprovod."

Suzy cítila, že se Frederick trochu narovnal, a na dvořana se co nejvřeleji usmála. „Děkuji," pronesla. „To by bylo fantastické." Nesouhlasného mručení z davu si nevšímala.

„Už bylo safra načase," dodal Fletch. „Tak můžem se teď pohnout?"

„Dobrá," procedil dvořan mezi stisknutými zuby. Kývl na strážné, kteří se postavili do pozoru a ustoupili do stran. Pak došel na vrchol schodiště a odkašlal si. „Drahé dámy, drazí pánové," oznámil. „Uvítejte naše čestné hosty, seniorního mezidimenzionálního inženýra Fletche a zástupkyni poštmistra Suzy Smithovou." A pak tiše dodal: „A hosta." Uklonil se tak hluboko, až se nosem skoro dotkl podlahy.

Tak proto má ten nos tak placatý, pomyslela si Suzy. A pak spolu s Fletchem a Frederickem a se znovunalezeným pocitem vzrušení, ze kterého jí vstávaly vlásky vzadu na krku, prošla kolem dvořana, aby se poprvé podívala, jak vypadá taková královská recepce.

3

KRÁLOVSKÁ KATASTROFA

Nástupiště sto vypadalo neuvěřitelně. Po celé délce ho pokrýval tlustý červený koberec a hosté – stovky hostů, kteří se ve svých vybraných modelech a zdobeni šperky třpytili jako vitrážové sklo – se proplétali mezi ohromnými vázami, plnými kytic exotických květů, z nichž některé vypouštěly jasně zářící obláčky pylu, které se vznášely ve vzduchu jako vílí světélka. Trollí číšníci v bílých sakách kroužili na motorizovaných kolečkových bruslích davem a rozváželi pití i jednohubky. Hrál tu smyčcový kvartet. Bylo to tu každým coulem přesně tak báječné, jak si Suzy představovala, ale ona si toho sotva všimla, protože její oči přitahovala kolej, na které stál expres.